

Censura o mala educació?

En el seu article “[Qui mana al Núvol?](#)”, Bernat Puigtobella reflexiona i ens convida a reflexionar sobre “la línia vermella que separa la llibertat d’expressió de la pura i simple defecació” en els comentaris que afegeixen (alguns) lectors als articles publicats al digital de cultura –i, per extensió, als articles d’opinió en webs o blocs.

Un conflicte d’interessos, entre llibertat d’expressió i control de les males maneres, al qual estem exposats tots els que –amb major o menor encert, amb major o menor fortuna– tenim l’hàbit de donar a conèixer la nostra opinió en mitjans a Internet. Quan comences a fer-ho, t’adones que, al costat d’una majoria de comentaristes enriquidors i respectuosos, hi ha alguns que semblen haver-se especialitzat en tocar el crostó. Tan aviat com has publicat el teu apunt, es llancen amb un afany malaltís damunt del teclat per espedaçar-te sense pietat.

Àvids de notorietat, amarats de ràbia, limiten els seus comentaris a una simple –i simplista– acumulació de procacitats, mots malsonants i imprecacions. En lloc de discrepar civilitzadament i provar de rebatre amb raons els teus arguments (construir requereix molt d’esforç; destruir, tot just uns segons –i una acumulació de mots grollers), es dediquen a insultar-te amb una virulència tan ferotge com inusitada, que ataca més la persona que no pas les idees expressades; aprofiten l’ocasió per alliberar els seus instints més baixos, per expel·lir el més roí i mesquí contingut de les seves vísceres.

(En la majoria dels casos, ni tan sols tenen el coratge de fer-ho a cara descoberta, signant amb nom i cognoms, sinó prevalent-se de l’anonimat i la impunitat que permeten les xarxes.)

Esdevens la indefensa diana de les seves ires desfermades, dels seus penjaments continuats, cada vegada més fora de to, però si se t’acut establir algun tipus de filtre que (lògicament) impedeixi la difusió dels missatges injuriosos, grollers o agressius, de seguida t’acusen d’intolerant, censorador i –com no!– de feixista. Més encara, et demanen –o, per a ésser més precisos, t’*exigeixen*– que justifiquis perquè has suavitzat o eliminat els seus (presumptes) comentaris, talment com si llibertat d’expressió inclogués el dret a insultar i a injuriar.

És obvi que aquells que decidim expressar la nostra opinió públicament hem d’acceptar que se’ns contradigui, que els nostres parers siguin criticats fins al darrer dels extrems. Més encara, quan ho fan, ho agraïm d’allò més: no pretenem tenir *la* raó, sinó *la nostra* raó, tan fal·lible –o més– com ho pugui ésser qualsevol altra. Al capdavall, què cerquem, sinó el diàleg, la lliure confrontació d’opinions? Com més comentaris ens facin, més ens haurem acostat al nostre objectiu: obrir el debat, lluitar contra el conformisme i contra el fantasma anihilador del pensament únic i del maniqueisme.

Ara bé, fins a quin punt –i, sobretot, per quina raó– aquesta voluntat de diàleg i de debat hauria de comportar l’obligació d’acceptar convertir-nos en boc expiatori dels que simplement volen aprofitar la palestra pública per descarregar damunt nostre (de la manera més barroera, desconsiderada, desagradable i agressiva possible) la seva ràbia, per alliberar la seva bilis més negra i corrosiva?

I, el que és més greu de tot, fins quan ens haurem d’estar justificant davant d’aquesta gent que – en una interessada i esbiaixada interpretació de la llibertat d’expressió– confonen censura amb contenció de la mala educació?

dimecres, 19 de juny del mmxiii

© Xavier Serrahima 2013
www.racodelaparaula.cat

Aquesta obra de [Xavier Serrahima](#) està subjecta a una llicència de [Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 3.0 No adaptada de Creative Commons](#)